

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler ve válce : Co se *skutečně* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Část 6

Kapitola 5: České a polské sudy na prach

Čtyř nepřátelských novin je třeba se bát více než tisíce bajonetů."

**Napoleon Bona-
parte**

Versailleská smlouva, která ukončila první světovou válku, bývá historiky označována za zásadní příčinu dalšího globálního konfliktu. Byla podepsána pod nátlakem slaboduchých německých politiků a nebyla ničím jiným než legalizovaným drancováním poraženého národa. Vítězní Spojenci samozřejmě považovali své motivy, proč šli do války, za čistě obranné, takže protivník byl sám vinen vyprovokováním nepřátelství. Ve versailleských sálech nebyla nikdy zmíněna *revanšistická* politika, která ovládala Francii od jejího ponížení u Sedanu v roce 1871; tradiční politika Anglie, která válčí proti vedoucí mocnosti kontinentu bez ohledu na to, kdo to je, aby si zajistila vlastní převahu; a touha Ruska sjed-

notit slovanstvo pod carem tím, že se v Srbsku projeví jako jeho zachránce. Jediným předválečným "zločinem" Německa bylo, že se stalo průmyslovým konkurentem. Právě jeho nově nabyté bohatství motivovalo tvůrce korporátních smluv v roce 1918, kdy Německu ukradli uhelná pole, nechali jeho obyvatele mrznout a hladovět a uložili jim reparace tak vysoké, že byli odsouzeni k věčnému zbídačení. Z toho vyplývá ekonomická nutnost učinit Němce výhradně odpovědnými za "Velkou válku".

Versailleská smlouva nebyla ničím jiným než formálním dokumentem, který byl sepsán za účelem zakrytí drancování poraženého nepřítele. Mezinárodní zločinci, kteří ji připravili, ještě umocnili své darebáctví tím, že spojili dohromady evropský kontinent roztržštěný válkou a revolucí z odtržených zbytků Rakouska-Uherska a císařského Německa. Ve své chamtivosti, pomstychtivosti a nevědomosti rozdělili tvůrci smlouvy celé regiony nesouvisejících, často protichůdných národů do nových, uměle vytvořených států. Miliony Poláků, Němců a Maďarů se náhle ocitly v Československu, další Němci v Polsku a Litvě, další tisíce Poláků v Maďarsku, Maďaři v Rumunsku atd. atd. Jen v Sudetech uvízlo za českou hranicí 2 800 000 etnických Němců, kteří byli odříznuti od své vlasti a ocitli se v moci otevřeně nepřátelské, cizí vlády. Československu bylo předáno přibližně 625 čtverečních mil polského území obývaného více než čtvrt milionem Poláků. Maďarsko ztratilo 7 500 čtverečních mil území se 775 000 obyvateli, rovněž bez jejich souhlasu.

Pro srovnání: kdyby Spojené státy prohrály válku a byly nuceny postoupit například Washington, Montanu nebo Idaho s americkým obyvatelstvem Kanadě nebo Kalifornii, Texas a Arizonu Mexiku, ocitla by se naše země v obdobné situaci, v jaké se ocitlo Německo, Polsko a Maďarsko po první světové válce. A kdykoli se zde žijící Němci, Poláci nebo Maďaři ohradili proti často krutým podmínkám, které jim byly vnuceny, jejich protesty "pražská vláda prezidenta Beneše nemilosrdně potlačila"(Chant, 5). Jak poznamenal generál Leon DeGrelle, bylo nevyhnutelné, že takový nepořádek nakonec vybuchne v nový mezinárodní konflikt, ať už s Hitlerem, nebo bez něj.

Od roku 1933 toužili Němci na územích odtržených od Říše, kde Vůdce obnovil národní hrdost, po opětovném připojení k vlasti. V Sudetech hlasovala německá menšina v plebiscitu, který sledovali mezinárodní pozorovatelé, z více než 90 % pro návrat do Říše. Když během května 1938 česká vláda stále odmítala sudetské obyvatele pustit zpět do své země, mobilizovala pak své ozbrojené síly a Hitler pohrozil povoláním wehrmachtu. To už si byl vědom odhodlání Spojenců vést proti němu válku tak či onak, a to navzdory všem snahám o mezinárodní porozumění. Německo ve skutečnosti nebylo připraveno k boji, ale ani Francie nebo Anglie - zatím. Při rychlosti jejich zbrojení však budou za několik dalších let představovat

ohromnou vojenskou hrozbu. Například RAF vydala na přezbrojení více než všechny německé ozbrojené síly dohromady během 30. let. Říše mohla doufat, že se Spojencům úspěšně ubrání jen do té doby, než se stanou příliš silnými, aby jim dokázali vzdorovat. Vůdce proto informoval své velitele, že pokud nebude sudetská otázka vyřešena do 1. října, mají zahájit ozbrojené operace proti Československu.

Když se Evropa ocitla na pokraji války, mohl mír zachránit pouze muž s osobní autoritou a diplomatickými schopnostmi Benita Mussoliniho. Na poslední chvíli svolal do Mnichova mimořádnou schůzku čtyř mocností. Plyně hovořil anglicky, francouzsky a německy a navzdory neustálé agitaci v mezinárodním tisku přesvědčil všechny delegáty, že sjednocení sudetských Němců s jejich přirozenou vlastí je jediným způsobem, jak se vyhnout válečnému konfliktu. Mezitím byl Edvard Beneš, dobře propagovaný vůdce Československa, líčen po celém světě v tisku, kronikách a rozhlasových pořadech jako ušlechtilá, politováníhodná oběť fašistické hrabivosti a spojeneckého zastrašování. "Zároveň," poznamenal historik Peter Gryner z perspektivy sedmdesáti let, "Dr. Beneš, politicky a morálně slabý český prezident, který neměl žaludek na válku, rezignoval a uprchl do Francie s 10 000 dolary [sovětskými dary] v kapse" (48).

Pouhé dva dny před invazí wehrmachtu do Československa byla podepsána Mnichovská dohoda. Duce, který zachránil Evropu před sebevraždou, se vrátil k zaslouženému hrdinskému triumfu v Římě a sudetští Němci se vrátili do své Říše bez jakýchkoli incidentů. Churchill mezitím v "Focusu" s odkazem na sebe a své kolegy válečné štváče zabručel: "Utrpěli jsme naprostou a nesmazatelnou porážku" (Innes, 13).

Ponížení čeští politici si však svou frustraci vybíjeli na jiných cizích národech, které Versailleská smlouva stále ponechávala pod jejich kontrolou. Slováci a maďarští Rusíni trpěli trpkým útlakem a obrátili se na Adolfa Hitlera s prosbou o stejnou pomoc, jakou poskytl sudetským Němcům. Když se dále od své SD dozvěděl, že Češi tajně budují letecké základny pro sovětské bombardéry schopné zasáhnout německé cíle do 30 minut po startu, zmocnil se Československa a rozdělil je na Čechy a Moravu, což jsou názvy, pod kterými byly tyto země známy po staletí před Versailleskou smlouvou. Jediný pohled na mapu po první světové válce ukazuje, jak se tento syntetický stát tlačil hluboko do německého území jako dyka vražená do země, aby udržel Německo trvale ochromené.

"Československo" bylo umělým výtvozem francouzských a britských politiků, kteří o regionu, který chtěli obnovit, nic nevěděli. Ve skutečnosti bylo jejich skutečným cílem vytvořit Československo z ničeho nic, aby udrželi střední Evropu v neustálém zmatku (tj. v bezmoci). Hitler tento podvratný výmysl okamžitě zlikvidoval a znovu jej vybudoval podle přirozených linií, jinými slovy, etnicky, jazy-

kově a kulturně příbuznému obyvatelstvu bylo umožněno vytvořit si vlastní společenství. Slovákům dal svobodu pod vedením katolického Monsignora Josefa Tisa a Maďarsku umožnil sjednotit se s odloučenými krajany na Rusi. Při popisu české krize mainstreamoví historikové téměř vždy opomíjejí Hitlerovy zásluhy o svobodu, kterou těmto německým menšinám, včetně Poláků na Těšínsku, poskytl a jimž bylo stejně tak umožněno vrátit se do vlasti. Urovnání, které zprostředkoval s Mussolinim, "dalo Polsku společnou hranici s Maďarskem, po níž léta toužilo" (Innes, 35). V dubnu téhož roku triumfálně pochodovali polští piloti po boku letců Luftwaffe Madridem při vítězném zakončení španělské občanské války. Tragické je, že o pouhých pět měsíců později budou létat proti sobě.

Hitlerovým prvním diplomatickým triumfem byl pakt o neútočení s Polskem v roce 1934, po němž v následujících letech následovaly tajné návrhy na vytvoření vojenské aliance na ochranu Evropy před Sověty. V lednu udělal říšský ministr Dr. Joseph Goebbels na varšavské vládní představiteli osobitý a velmi příznivý dojem a obě země se znatelně sblížily. Jak poznamenal Watt, "návštěva byla úspěšná" (325). V následujícím roce přivítal maršál Pilsudski Hermanna Göringa, který navrhl vojenské spojení proti Rusku. Po porážce této země by Polsko získalo celou Ukrajinu. Takový německo-polský svazek by vytvořil společnou sílu, která by byla příliš mocná na to, aby se jí západní spojenci nebo SSSR dokázali postavit, a zároveň by zmařil plány Churchilla a jemu podobných válečných štváčů.

Göringův návrh byl jedním z velkých zlomů moderních dějin. Kdyby byl přijat, běh událostí by se dramaticky změnil a komunistický kolos by byl svržen. Sovětský svaz se navíc v té době nacházel v politickém a vojenském chaosu, což souviselo se Stalinovými paranoidními čistkami vysokých představitelů ozbrojených sil a politbyra. Invaze německých a polských vojsk do SSSR koncem 30. let by měla mnohem větší šanci na úspěch než operace *Barbarossa* v roce 1941. V té době už byla Rudá armáda sama připravena zaútočit na Německo. Kdyby Pilsudski přijal Göringovu velkorysou nabídku, mohlo se Polsko stát skutečně významnou evropskou mocností a vyhnout se svému strašlivému osudu, který ji čekal. Místo toho se maršál nadále oddával nebezpečné hře, v níž se stavěl proti Němcům a Rusům, a předstíral, že jeho země je již mocenským hybatelem Evropy, přičemž ignoroval její nejisté postavení mezi Třetí říší a Sovětským svazem. Místo aby se rozumně postavil na stranu jednoho státu proti druhému, rozhodl se manipulovat oběma a jeho země byla rozdrcena mezi nimi.

Přesto Hitler nadále vyjadřoval upřímný obdiv k Pilsudskému i modernizovanému Polsku a v květnu 1935 před Říšským sněmem prohlásil: "S pochopením a srdečným přátelstvím opravdových nacionalistů uznáváme polský stát

jako domov velkého, národně uvědomělého národa." Následující měsíc zahájili němečtí a polští představitelé rozhovory, které o šest měsíců později vedly k uzavření obchodní dohody. Jak zdůraznil Watt, "tato smlouva byla pro Polsko nesmírně důležitá, neboť Německo bylo pro Polsko zdaleka nejdůležitějším exportním trhem. V minulosti Německo dokázalo polskou ekonomiku značně zničit svévolnými změnami cel nebo kvót na dovoz z Polska. Tato nová dohoda poskytla Polsku status země požívající nejvyšších výhod a vyřešila řadu hospodářských sporů mezi oběma národy" (327).

Tyto příkladné vztahy spolu s rostoucí hrozbou sovětského Ruska začaly postupně získávat Poláky pro přehodnocení Göringova návrhu vojenského spojení. Na důkaz svých proříšských záměrů vyslala varšavská vláda polská letadla, aby létala s jeho *legií Condor* ve Španělsku. Pouhých osm měsíců před vypuknutím války Hitler Josefu Beckovi během návštěvy polského ministra zahraničí v Berchtesgaden 5. ledna 1939 upřímně řekl: "Německo by mělo velký zájem na další existenci silně nacionalistického polského státu, protože to, co by se mohlo stát v Rusku ...". Nehledě na to, že existence silné polské armády by Německu do značné míry ulehčila. Divize, které Polsko udržovalo na hranicích s Ruskem, ušetřily Německo podobné vojenské zátěže" (Innes, 31).

Mezitím se mezinárodní podněcovatelé - hluboce frustrovaní Mussoliniho vítězstvím v boji o mír v Československu - poohlíželi po dalším problémovém místě, kde by znovu zažehli nepřátelství. Našli ho v Gdaňsku. Stejně jako Sudety bylo i toto středověké město před dvaceti lety nenávisnými bunkrology ve Versailles odtrženo od své německé matky. Jeho občané, kteří se ocitli na samotě, se rovněž dožadovali sjednocení se svou vlastí, nyní již jako hrdý národně socialistický stát. Byly však spojeny nemožně vymyšleným koridorem k východopruské hranici. Přibližně jeden a půl milionu Němců uvízlo v Polsku na základě Versailleské smlouvy.

Hitler se nabídl, že bude financovat výstavbu dálnice a železnice spojující Gdaňsk, aby toto dilema vyřešil smírně. Výměnou za lepší přístup do starého německého města měli tyto stavby zdanit Poláci, kteří by zároveň provozovali vlastní železnici do Gdaňska, kde měla být chráněna a zachována všechna jejich hospodářská práva. Polsko tak mohlo dosáhnout slušného a trvalého zisku, aniž by byla ohrožena jeho územní svrchovanost. "V tuto chvíli," prohlásil při šestém výročí převzetí moci nacionálními socialisty, "neexistují mezi našimi spřátelenými, mírumilovnými státy téměř žádné rozdíly v názorech na význam tohoto instrumentu (německo-polského paktu o neútočení z roku 1934) ...". V loňském roce jsme byli svědky toho, jak se přátelství mezi Německem a Polskem osvědčilo jako záruka míru v politickém životě Evropy" (Innes, 33); tj. polský příspěvek k urovnání české krize.

Jednání o Gdaňsku probíhala od října 1938 srdečně, bez naléhavých otázek, a Hitler byl přesvědčen o jejich oboustranně uspokojivém výsledku. Byl však nepříjemně překvapen, když Josef Beck pouhých jedenáct dní po Berchtesgadenu, kde se obě vlády k takovému spojení schylovalo, chladně odmítl jeho pozvání k připojení k protikominternovému paktu. Polsko, podporované spojenou vojenskou silou Třetí říše, fašistické Itálie a císařského Japonska, by bylo ušetřeno dalších obav týkajících se sovětských ambicí na ruských hranicích. Když německý velvyslanec navštívil Varšavu, aby oslavil páté výročí německo-polského paktu o neútočení, Poláci odmítli jakoukoli zmínku o Gdaňsku a přivítali německou delegaci s chladnou formálností.

V březnu varšavská vláda ukončila veškerá další jednání o Gdaňsku rázným odmítnutím Vůdcových velkorysých návrhů, jimiž Poláci mohli tolik získat jak hospodářsky, tak zejména vojensky. Prostřednictvím svého velvyslance jim vyložil situaci na pravou míru: "německo-polská dohoda by nemohla přežít, pokud by Polsko neprojevalo 'jasný, protisovětský postoj'. Polsko musí pochopit, že si musí vybrat mezi Německem a Ruskem" (Innes, 35). Tentýž měsíc řekl dříve přátelsky naladěný Beck svému diplomatickému kolegovi hraběti Szembekovi: "Známe přesnou hranici našich vlastních zájmů ... za touto hranicí může Polsko pouze oznámit *non possum* ('nemůžeme'; odvolání se na neschopnost; odmítnutí). Je to velmi jednoduché: Budeme bojovat!" Beckovo odhodlání by bylo pro Hitlera, který s Polskem stále počítal jako s životně důležitým spojencem proti sovětskému komunismu, šokem a nemohl tušit, že náhlou změnu polského postoje zosnoval zahraniční diplomat.

William C. Bullitt, důvěrný agent prezidenta Roosevelta v Evropě, byl vysoce postaveným vládním úředníkem již za Wilsonovy vlády v roce 1919, kdy se zasazoval o uznání Sovětského svazu Spojenými státy. Jeho doporučení bylo Kongresem všeobecně odmítnuto poté, co kongresové vyšetřování odhalilo, že SSSR není nic jiného než krvavá tyranie vnucená ruskému lidu mezinárodními židovskými gangstery. Zklamán takovým verdiktem odešel z politiky, ale po uznání SSSR, které bylo Rooseveltovým prvním mezinárodním krokem po nástupu do prezidentského úřadu, byl F. D. R. znovu jmenován prvním americkým velvyslancem u Sovětů. Bullittův prokomunistický postoj na vysoké úrovni a nesnášlivost vůči fašismu ho kvalifikovaly jako jeden z nejcennějších nástrojů Židů k rozbití normálních vztahů mezi gójskými národy.

Při cestách po východní Evropě využil svých přirozených diplomatických schopností a působivých referencí osobního zástupce prezidenta, aby si získal polské představitele. Bullitt na ně naléhal, aby Němce v Gdaňsku zatlačili. Válka musela nevyhnutelně přijít, ale to už by Británie a Francie napadly Říši ze západu a Vůdce by se ocitl uprostřed. Polsko mělo ve své části dohody dostat zbytek

východního Německa. Stačilo, aby Poláci vyprovokovali Hitlera k útoku, a pak ho zadrželi na tak dlouho, aby jim Britové a Francouzi přišli na pomoc. Naivní varšavští představitelé, zaslepení chamtivostí a arogancí k tomuto průhlednému podvodu, vsadili existenci své země na ujištění zahraničních politiků, pro které Polsko nebylo ničím víc než účelovým prostředkem pro válku, kterou byli odhodláni někde a nějak rozpoutat.

Poté, co Bullitt zasel semínko konfliktu v Polsku, odjel do Francie, kde podobně ujistil francouzské představitele, že USA podpoří jakoukoli válku vedenou proti Německu. Za rok, kdy byla jeho země podmaňována wehrmachtem, odvysílal francouzský premiér Eduard Deladier svou slavnou výzvu Americe, v níž žádal o Bullittem slíbená "mračna válečných letadel". O týden později vstoupili Němci do Paříže.

Bullitt odjel do Londýna, kde se setkal s britským premiérem. V roce 1941, krátce před svou smrtí na rakovinu a uprostřed druhé bratrovražedné války v Evropě, Neville Chamberlain přiznal, že "Anglie by nikdy nešla do války kvůli Polsku, nebýt neustálého naléhání Bullitta a Židů" (Forrestal, 178). Chamberlain nebyl přítelem Říše, ale upřímně se chtěl válce vyhnout, alespoň prozatím, a vyčkával na čas, dokud nebudou britské ozbrojené síly dostatečně vybudovány, aby se mohly Wehrmachtu postavit. Nechal se oklamat Ianem Colvinem, zarytě protiněmecky zaměřeným novinářem z *News Chronicle*. Colvin byl zodpovědný za to, že 29. března sám změnil britskou politiku vůči Polsku, když premiérovi lhal, že se Vůdce chystá při nejbližší příležitosti zaútočit na Polsko podle předem připraveného plánu. "Pohotovostní plán (Hitlerův *případ Bílá*) byl však nyní aktivován v *důsledku* britské záruky" bojovat za Polsko (Irving, *Goebbels*, f. 293). Tímto podvodem Colvin "vychýlil rovnováhu na stranu války".

Západní "demokracie" daly Hitlerovi jasně najevo, že jsou odhodlány s ním válčit, ale on doufal, že se to ještě podaří co nejdéle odložit. I tak, pokud by k nepřátelství muselo dojít, dával přednost tomu, aby se odehrálo za jeho vlastních podmínek, kdy má Německo největší šanci na úspěch. Vzhledem k rychlému zbrojení Spojenců pracoval čas proti němu. Například v roce 1939, kdy válka začala, francouzská vláda předstihovala Německo ve výdajích na zbrojení a její velké letectvo bylo financováno lépe než Luftwaffe Hermanna Göringa. Podle amerického novináře Douglase Brinkleyho vydávala Paříž od února 1934 jen na své letectvo miliardu franků ročně (68). O pět let později disponovala více než 3 000 letadly, což bylo o něco méně než Luftwaffe, ale v kombinaci s polským, nizozemským a britským letectvem by Němci měli ve vzduchu převahu nejméně tři ku jedné. Armádní rezervy v Polsku, Nizozemsku, Francii a Británii čítaly dohromady asi deset milionů mužů a převyšovaly německé rezervy v poměru pět ku jedné. Na moři měli Spojenci dvacetkrát více válečných lodí než Kriegsmarine.

Hitler si byl dobře vědom hrozícího ohrožení existence své země ze strany zuřivě zbrojících spojenců, a proto Polákům nadále nabízel spravedlivé vyrovnání. Jejich neústupnost se již stala nesnesitelnou, a to dokonce i pro Brity a Francouze (kteří si rozmýšleli Bullittovy neoficiální sliby americké vojenské pomoci), ještě 27. a 29. srpna - doslova několik dní před vypuknutím války. Naléhali na Varšavu, aby s Hitlerem vyjednávala, ale Poláci to rezolutně odmítli, protože důvěřovali Bullittovým důvěrným ujištěním. Téhož měsíce, když jim francouzský velvyslanec navrhl, aby na své území vpustili sovětské ozbrojené síly na obranu Polska, maršál Edward Rydz-Smigly, polský vrchní velitel, odpověděl: "S Němci bychom riskovali ztrátu svobody. S Rusy bychom ztratili svou duši" (Innes, 60). Protože podlehl Bullittově sirénové písni, ztratili by obojí.

O několik dní později se Vůdce snažil předejít krizi tím, že požádal o obnovení přímých rozhovorů s polským ministrem zahraničí. Britskému velvyslanci siru Nevillovi Hendersonovi sdělil: "Za těchto okolností německá vláda souhlasí s tím, že přijme nabídku britské vlády na její dobré služby při zajištění vyslání polského emisara s plnými pravomocemi do Berlína. Počítají s příjezdem tohoto emisara ve středu 30. srpna" (Innes, 82). Místo toho Beck nechal Němce čekat celé dva dny, aniž by jim dal odpověď, a pak odletěl do Londýna, kde spolu se svým diplomatickým kolegou hrabětem Edwardem Raczynskim podepsal s britským ministrem zahraničí lordem Halifaxem pakt o vzájemné pomoci. Dohoda zaručovala ozbrojený zásah Anglie v případě napadení Polska "jakýmkoli zahraničním nepřítelem", ačkoli v tajném protokolu, který byl zveřejněn až po válce, bylo uvedeno pouze Německo.

Vůdce se dozvěděl, co se stalo, až když si druhý den přečetl v novinách o Beckově povýšeneckém pohrdání jakýmkoli jednáním. Toto bezprecedentní odmítnutí zvoleného vůdce sousední země uprostřed výzvy k míru bylo záměrnou provokací, po níž bezprostředně následovala polská mobilizace a vojenské manévry v blízkosti německých hranic - to vše mělo Hitlera vyburcovat k útoku. O šest let později ve své závěti vzpomínal: "Ještě tři dny před vypuknutím německo-polské války jsem britskému velvyslanci v Berlíně navrhl řešení německo-polského problému podobné problému sárské oblasti pod mezinárodní kontrolou. Tuto nabídku nelze vysvětlit. Byla odmítnuta pouze proto, že odpovědné kruhy anglické politiky si válku přály, částečně v očekávání obchodních výhod, částečně vedeny propagandou prosazovanou mezinárodním židovstvem."

Již v lednu předchozího roku, kdy se nálada Poláků vůči Německu poprvé zhoršila, se Ribbentrop během návratu do Berlína svěřil svým diplomatickým kolegům: "Od této chvíle máme jedinou možnost, jak postupovat, chceme-li se vymanit z územního obklíčení, a to je dohodnout se s Rusy" (Innes, 33). Hitler ze své strany nechtěl připustit, aby se nechal obklíčit nepřáteli. Potřeboval je diplo-

matically přetlačit, než se začne střílet. Jak řekl Jacobu Burckhardtovi, švýcarskému komisaři Společnosti národů v Gdaňsku: "Všechno, co podnikám, je namířeno proti Sovětskému svazu. Pokud je Západ příliš hloupý a slepý, aby to pochopil, budu nucen se s Rusy dohodnout." Proto 23. srpna šokoval svět (včetně svých vlastních soudruhů z NSDAP, z nichž někteří na protest odstoupili) uzavřením paktu o neútočení se Sovětským svazem. Byl to drastický krok, k němuž ho donutily západní demokracie, aby normalizací vztahů s Ruskem zabránil rozvoji druhé fronty.

V projevu v Říšském sněmu o téměř dva roky později, kdy se jeho legie valily na SSSR, vysvětlil: "Proto jsem se jen s velkými obtížemi přiměl v srpnu 1939 vyslat svého ministra zahraničí do Moskvy, aby se tam pokusil postavit proti britské politice obklíčení Německa." Tím porazil Francii a Anglii v jejich vlastní hře diplomacie s vysokými sázkami. Obě se horlivě ucházely o Stalinovo spojení proti Třetí říši, ale maršál dal přednost momentální smlouvě s Německem, která by mu poskytla životně důležitý čas na dokončení vlastního vyzbrojování.

Slovy maršála Rudé armády Štefanise: "Pakt mezi Sovětským svazem a hitlerovským Německem je pouze dočasný. Nenecháme ho trvat příliš dlouho". Sekundoval mu maršál Vorsolov, který prohlásil: "Němci nesmí tušit, že se jim chystáme vrazit nůž do zad, zatímco oni jsou zaměstnání bojem s Francouzi, jinak by mohli změnit svůj generální plán a zaútočit na nás". Nic z toho by Hitlera nepřekvapilo, neboť již při sepisování *Mein Kampf* v roce 1925 napsal: "Současní vládci Ruska nemají ani pomyšlení na čestné uzavření spojení, natož na jeho dodržování" (svazek druhý, kapitola XIV). Správně dospěl k závěru, že "Německo je dnes dalším velkým válečným cílem bolševismu".

Podle Russella H. S. Stolfoho, profesora historie na americké námořní postgraduální škole v kalifornském Monterey, "když začala válka se Sovětským svazem, zdá se, že Hitler Stalina sotva předběhl". "Nedávno zveřejněné důkazy a obzvláště účinné argumenty ukazují, že Stalin zahájil masivní nasazení sovětských vojsk na západní hranici počátkem června 1941. Důkazy podporují názor, že Stalin měl v úmyslu použít síly soustředěné na západě co nejrychleji, pravděpodobně kolem poloviny července 1941, pro sovětskou Barbarossu. Výpovědi zajatců rovněž podporují názor, že Sověti zamýšleli zaútočit na Německo v roce 1941. Mimořádné rozmístění sovětských sil na západní hranici lze nejlépe vysvětlit jako ofenzivní nasazení pro útok s plnou mobilizací mimořádně silných sil, které tam byly za tímto účelem soustředěny" (Michaels, 21).

Horst Slesina, veterán prvních dnů operace *Barbarossa*, byl osobně svědkem sovětských příprav na invazi do Evropy. "Poprvé," vzpomínal na první dny kampaně, "se dozvídáme podrobnosti o strašlivé hrozbě, kterou pro naši vlast a celou Evropu představoval postup sovětské armády. Z diplomatické a vojenské hry

Sovětského svazu - a nestydatých požadavků Stalina a Molotova - vidíme, že šéfové v Kremlu věří, že jejich hodina přišla. Jednání s Anglií, postup sovětských vojsk k hranicím Německa, Finska, Maďarska a Rumunska odstraňují poslední pochybnosti o sovětských záměrech. Bolševismus je připraven zahájit pochod za světovou revoluci útokem proti Německu ... Když před časem přišli první (němečtí) pěšáci na východ, byli vyloženi a postupovali k hranicím, viděli jsme, jak se blíží obrovské kolony Rusů, kteří budovali své pozice stále blíže k německým hranicím ... Vytvořili na německých hranicích hustou síť, za níž gigantické, nekonečné kolony prováděly jednu z nejmasovějších mobilizací v dějinách válečnictví" (8-11).

Po válce major Koskov, velitel 24. pěšího pluku 44. pěší divize Rudé armády, přiznal, že "Rusové by na Německo zaútočili sami od sebe nejpozději do dvou nebo tří týdnů" (Johnson, 36). Zatímco Říše a Rusko byly stále v míru, Stalin se 5. května 1941 chlubil absolventům vojenské akademie ve Frunze: "Válku s Německem můžeme zahájit během příštích dvou měsíců. Nyní, když jsme silní, musíme přejít od obrany k útoku". Podle slov překladatele z ruštiny amerického ministerstva obrany Daniela Michaelse "ruští analytici odhadují, že Němci zahájili svůj preventivní úder dva až čtyři týdny před plánovaným krokem Sovětů" (20).

Prozatím však Hitler potřeboval dohodu se SSSR, i když jen dočasnou, aby se vyhnul válce na dvou frontách a udržel si ruského medvěda na distanc, i když jen dočasně. Jeho cílem bylo také uvěznit západní spojence v jejich vlastní smlouvě s Varšavou, uzavřené 25. srpna. Stanovila, že Británie a Francie vyhlásí válku "každému", kdo napadne Polsko; ačkoli Německo bylo zjevně zamýšleno jako potenciální útočník, nebylo zmíněno jménem, alespoň ne veřejně. Pokud by Německo a Rusko napadly Polsko, Spojenci byli podle vlastní smlouvy povinni vyhlásit válku oběma útočícím zemím, což, jak věděl, nikdy nemohli udělat.

Když však došlo k válce v Polsku, demokracie ukázaly plnou míru svého pokrytectví, když selektivně vyhlásily válku Říši, ale zdržely se podobného vyhlášení Sovětskému svazu, jehož vojska vstoupila na polské území o dva týdny později. Vyhlídka, že by se Anglie a Francie musely postavit Německu i Rusku, byla pro ně příliš velká. Ačkoli se nezdrželi vyhlášení války Německu, protože byli povinni jednat stejně proti SSSR, alespoň odhalili před celou historií svou semknutou nepoctivost.

Samozřejmě nikdy neměli v úmyslu přijít na pomoc Polsku, což je v každém případě samozřejmé. Poláci bojovali statečně a houževnatě ze všech sil v přesvědčení, že Britové a Francouzi dostojí svým přísahám a napadnou Německo ze západu. Právě tato pevná víra ve vzdálené spojence inspirovala polskou obranu hlavního města národa i poté, co se takový odpor, jakkoli odhodlaný, stal stejně marným jako tragickým. Západní "demokracie" zradily Poláky, které cynicky pov-

ažovaly jen za potravu pro děla svých protinacistických plánů. Jejich skutečný postoj vyjádřil Winston Churchill po kapitulaci Polska, země, kterou veřejně líčil jako "hrdinného obránce práva a dobra proti nacistickým hordám". Rozhořčen po porážce Poláků je pohrdavě odmítl jako "hloupé Poláky, kteří neuměli bojovat". To bylo jediné poděkování, kterého se jim dostalo za to, že jim poskytli válku, kterou Churchill a spol. požadovali a kterou od nich dostali.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

